

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18CoCsp/51/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120420771
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6120420771.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a členov senátu Viery Kandrikovej a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: 365.bank, a.s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, právne zastúpený: SEDLAČKO & PARTNERS s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186 proti žalovanej: V. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXX/XX, XXX XX A., právne zastúpená: Centrum správnej pomoci G., občianske združenie, so sídlom H. XXX/X, XXX XX G., IČO: XX XXX XXX, o zaplatenie sumy 2.756,43 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 21.06.2021, č. k. 21Csp/17/2021-100, takto jednohlasne

rozhodol:

Zrušuje rozsudok vo výrokoch I. v rozsahu povolenia splátok, II. a III. a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto cit.:

„I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 1.210,69 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania
- zo sumy 2.776,14 eur od 26.2.2019 do 26.2.2019
- zo sumy 2.550,67 eur od 27.2.2019 do 3.6.2019
- zo sumy 2.470,69 eur od 4.6.2019 do 20.8.2019
- zo sumy 2.330,69 eur od 21.8.2019 do 13.9.2019
- zo sumy 2.190,69 eur od 14.9.2019 do 15.10.2019
- zo sumy 2.050,69 eur od 16.10.2019 do 26.11.2019
- zo sumy 1.910,69 eur od 27.11.2019 do 4.2.2020
- zo sumy 1.770,69 eur od 5.2.2020 do 20.3.2020
- zo sumy 1.630,69 eur od 21.3.2020 do 7.5.2020
- zo sumy 1.490,69 eur od 8.5.2020 do 26.8.2020
- zo sumy 1.350,69 eur od 27.8.2020 do 13.10.2020
- zo sumy 1.210,69 eur od 14.10.2020 do zaplatenia

a to všetko v 100,- eur mesačných splátkach, splatných k 28.-mu dňu každého mesiaca, počnúc od nasledujúceho mesiaca po právoplatnosti tohto rozsudku až do úplného zaplatenia s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

II. Žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a .

III. Žiadna zo strán n e m á p r á v o na náhradu trov konania.“

2. Citoval ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 2, § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 9 ods. 2 a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „ZoSÚ“)

3. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že v konaní mal preukázané, že medzi žalobcom a žalovanou bola uzavretá Zmluva o úvere, v zmysle ktorej bol žalovanej poskytnutý úver v celkovej výške 5.000 eur, ktorý mala žalovaná splácať v 60 mesačných splátkach po 134,04 eura. Žalovaná zaplatila do splatnosti úveru sumu 2.223,86 eura a po splatnosti sumu 1.565,45 eura. Keďže žalovaná neplatila úver riadne a včas, žalobca pristúpil k zosplatneniu celého úveru ku dňu 25.2.2019. Tento právny vzťah posúdil súd prvej inštancie podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a podľa ustanovení ZoSÚ. Z úradnej povinnosti podrobil úverovú zmluvu súdnej kontrole a tak si prejudiciálne vyriešil otázku bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy v zmysle ZoSÚ. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v úverovej zmluve absentovala podstatná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorou je vzorec na výpočet RPMN v čase uzavretia zmluvy. Takáto absencia má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Ďalej sa súd prvej inštancie zaoberal výškou RPMN, keď prepočítal RPMN podľa interaktívnej kalkulačky na net stránke FINinfo a zistil, že tá je vo výške 21,78 %, nie tak ako je uvedené v zmluve 21,90 %. Mal teda za to, že RPMN podľa ktorej si môže spotrebiteľ preskúmať výhodnosť úveru a náklady na úver je nesprávna, zavádzajúca spotrebiteľa. Vychádzajúc z uvedených zistení a právnych záverov mal za to, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi rozdiel z poskytnutého úveru 5.000 eur a zaplatených úhrad zo strany žalovanej 2.223,86 eura a po zosplatnení úveru 1.565,45 eura, teda sumu 1.210,69 eura. Súd prvej inštancie zaoberal aj namietanou výškou dohodnutého úroku v zmluve medzi zmluvnými stranami. Úrok v zmluve bol dohodnutý na 17,90 % p.a. s tým, že podľa priemerných úrokových mier z úverov v mesiaci február 2017 predstavovala výška úrokov pre spotrebiteľské úvery pre domácnosti do 5 rokov, úrok 7,47 % p.a. t.j. 2,40-násobok. Dospel tak k záveru, že úrok nebol v súlade s priemernými úrokovými mierami z úverov pre bankové subjekty uvedený na internete. Zamietol v prevyšujúcej časti istinu, zmluvné úroky, poplatky, úroky z omeškania do zosplatnenia úveru, ako bezdôvodné obohatenie žalobcu. A napokon sa súd prvej inštancie venoval úrokom z úveru po zosplatnení. V danej právnej veci žalobca pristúpil k zosplatneniu celého úveru ku dňu 25.2.2019, teda týmto dňom sa stal splatný celý úver, zo strany žalobcu došlo k určeniu lehoty predčasnej konečnej splatnosti úveru a súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že žalobcovi vznikol nárok na úroky z úveru iba do dňa 25.02.2019, potom už nastupuje režim platenia úrokov z omeškania. Keďže predmetný úver bol bezúročný a bezpoplatkový, súd prvej inštancie nemal dôvod uznať zmluvné úroky ani do zosplatnenia úveru a v tejto časti žalobu taktiež zamietol. Súd priznal žalobcovi časť uplatnenej pohľadávky, na ktorú zaviazal žalovanú so splácaním vo výške 100 eur mesačne s ohľadom na jej pomery.

4. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 5 zákona č. 160/2015 z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

5. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výrokov I. v časti povolenia splátok, II. a III. podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Namietal, že súd prvej inštancie ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ nesprávne aplikoval, a to pri použití mimoriadne extenzívneho a formalistického výkladu. Z citovaných ustanovení ZoSÚ implicitne vyplýva, že vzorec matematického výpočtu RPMN nie je potrebné do úverovej zmluvy uvádzať duplicitne [takúto povinnosť veriteľovi neukladá žiadne z ustanovení ZoSÚ, vrátane dispozície súdom aplikovaného § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ], keďže zákonodarca vzorec implementoval priamo do prílohy č. 2 k ZoSÚ, ktorý je jeho neoddeliteľnou súčasťou. Rovnako považoval za absurdný názor súdu prvej inštancie ohľadne nesprávnej, zavádzajúcej RPMN v úverovej zmluve, ktorý popiera logický výklad. Ak by aj bola RPMN v zmluve uvedená nesprávne vo výške 21,90 % p.a. a správny je údaj 21,78 % p.a. udávaný súdom na podklade „internetovej kalkulačky“, nemá to za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. RPMN by v takom prípade bola v zmluve uvedená vo vyššej výške, t.j. v prospech spotrebiteľa. Odhliadnuc od uvedeného žalobca naďalej trval na tom, že RPMN je v zmluve o úvere uvedená v správnej výške. Prvoinštančný súd žiadnym spôsobom neuviedol akým spôsobom vypočítal RPMN vo výške 21,78 % p.a. Z uvedeného dôvodu nie je žalobca spôsobilý relevantne sa vyjadriť k úvahe súdu. Z odôvodnenia však vyplýva, že súd použil na výpočet RPMN „internetovú kalkulačku“. Takýto postup nemožno považovať za legitímny a zákonný. Namietal závery súdu prvej inštancie ohľadne nesúladu úroku s priemernými úrokovými mierami z úverov pre bankové subjekty uvedený na internete. Závery súdu postavené na údajoch za február 2017, teda v čase po uzavretí úverovej zmluvy považoval absurdné. Žalobca objektívne nemohol vedieť aká bude najvyššia prípustná výška odplaty za súdom identifikované obdobie. Údaje o novoposkytnutých úveroch sú Ministerstvom financií zverejňované v súlade s § 21 ods. 2 ZoSÚ, a to štvrťročne. Relevantným obdobím je teda štvrtý kalendárny štvrťrok roku 2016 (rozhodné obdobie v mysle zákona 01.10.2016 - 31.12.2016). Podľa ministerstvom zverejnených údajov (prikladáme

v prílohe) predstavovala priemerná RPMN pri spotrebiteľských úveroch 11,39 % p.a. Vzhľadom na uvedené úrok 17,90 % p.a. neprekračuje najvyššiu prípustnú mieru odplaty v čase uzavretia zmluvy. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je opätovne v priamom rozpore s aktuálnou rozhodovacou praxou NS SR. V zmysle R 5/2021: „Po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Žalobca zároveň namieta aj použité ustanovenia § 232 ods. 4 CSP, podľa ktorého súd umožnil žalovanej, aby judikovanú pohľadávku žalobcu splatila v splátkach vo výške 100 eur. Žalobca s takýmto postupom prvoinštančného súdu nesúhlasil, pričom apeluje predovšetkým na skutočnosť, že žalovaná sa v dôsledku dlhodobého neplnenia zmluvných povinností (de facto nesplácaním dohodnutých splátok) dostala do omeškania so splácaním úveru, čím stratila tzv. výhodu splátok. Namietal, že presvedčivosť a dôvodnosť takéhoto postupu nemôže vychádzať výlučne z tvrdení žalovanej, bez predloženia akýchkoľvek dôkazných prostriedkov a komplexného zohľadnenia skutkových a právnych okolností daného prípadu. Nepreukázanú nepriaznivú finančnú situáciu žalovanej, nepovažoval v danom prípade za relevantné dôvody pre ktoré súd prvej inštancie rozhodol povoliť žalovanej zaplatať pohľadávku formou splátok. Navrhol zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu, tak, že žalobe vyhovie a prizná žalobcovi náhradu trov celého konania proti žalovanej.

6. Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaná uviedla, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, na základe vykonaných dôkazov dospel ku správnym skutkovým zisteniam a ním vynesený rozsudok je vecne správny. Poľa odvolateľky pri údají o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Zákonodarca jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Je nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve tento údaj chýba, nie je uvedené aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN, a preto už len z tohto jediného dôvodu je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Poistné, ktoré bolo zahrnuté do mesačnej splátky úveru, nemá právny základ v platnej poistnej zmluve, a teda z toho dôvodu je možné konštatovať, že výška RPMN ako aj celková čiastka, ktorú mala spotrebiteľka za úver zaplatiť uvedené v predmetnej zmluve boli aj preto vyčíslené v konečnom dôsledku klamlivo a de facto v neprospech dlžníčky, čo má taktiež za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru. Vo vzťahu k výške dohodnutého úroku - žalovaná mala zato, že dohodu o úroku nie je možné zamieňať s odplatou, ani s RPMN, keďže samotný úrok určuje čistú výšku odmeny veriteľa za požičanie finančných prostriedkov spotrebiteľovi, pričom odplata a RPMN v sebe zahŕňajú aj ďalšie náklady spotrebiteľa súvisiace s poskytnutým spotrebiteľským úverom. Z toho dôvodu žalovaná považuje záver prvoinštančného súdu za správny, keďže samotná dohoda o úroku vo výške 17,90% ročne musí byť považovaná v rozpore s dobrými mravmi, keďže tento úrok výrazne a to konkrétne o 2,39 krát prevyšuje úrok v priemere dojednávaný bankovými spoločnosťami pri novoposkytovaných spotrebiteľských úveroch pre domácnosti. Ku umožneniu žalovanej splatiť pohľadávku žalobcu v mesačných splátkach vo výške 100 eur - splnomocnená zástupkyňa žalovanej na pojednávaní uviedla príjmy (450,00 eur) aj výdavky (na bývanie, stravu, ošatenie, na psa) žalovanej a vzhľadom na uvedené požiadala súd o možnosť plnenia sumy priznanej žalobcovi v splátkach primeraných ku príjmu ale aj výške priznanej sumy a dobe trvania jej splatenia, čo právny zástupca žalobcu nenamietal. Žalovaná má zato, že súd si jednoduchou lustráciou dokáže overiť tvrdené skutočnosti, čo sa týka príjmu žalovanej a žalovaná bola v čase vytýčenia aj konania pojednávania práceneschopná, preto si nemohla promptne zabezpečiť potvrdenie o príjme. Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaná žiadala odvolací súd, aby odvolanie žalobcu zamietol ako nedôvodné alternatívne aby rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny v celom napadnutom rozsahu.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom rozsahu zrušiť a v rozsahu zrušenie vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal

suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

9. So zreteľom na obsah odvolania žalobcu bol v odvolacom konaní preskúmaný výrok napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie povolil splatenie dlžnej sumy v splátkach, výrok, ktorým súd žalobu v časti prevyšujúcej nesplatenú istinu úveru zamietol, ako aj súvisiaci výrok o trovách konania. Keďže výrok, ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovie žalovaná odvolaním nenapadla, nebol preto v odvolacom konaní predmetom preskúmania a ako taký nadobudol právoplatnosť.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov a námietok žalobcu, to, či súd prvej inštancie zachoval správny procesný postup, na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

11. Z obsahu spisu vyplýva, že medzi žalobcom a žalovanou došlo dňa 2.2.2017 k uzavretiu Zmluvy o spotrebiteľskom úvere Dobrá pôžička pod č. XXXXXXXXXX. (ďalej len Zmluva o úvere), ktorej predmetom bolo poskytnutie bezúčelového úveru vo výške 5.000. eur, ktorý mala žalovaná splácať v 60 mesačných splátkach s termínom konečnej splatnosti úveru ku dňu 25.2.2022. Výška mesačnej splátky predstavovala sumu 134,04 eura, poslednej mesačnej splátky 133,70 eur, pričom tieto splátky mala žalovaná splácať k 25. dňu v mesiaci. Fixná úroková sadzba predstavovala 17,90 % ročne, RPMN banky bola vypočítaná ku dňu uzavretia zmluvy na 21,90 % ročne s priemernou RPMN na trhu 12,34 % ročne. Celková čiastka, ktorú mala žalovaná zaplatiť v zmysle zmluvy, predstavovala sumu 8.042,06 eur.

12. Odvolací súd sa stotožnil s tvrdením súdu prvej inštancie, že v danom prípade išlo vzhľadom k subjektom Zmluvy o úvere (dodávateľ podľa ust. § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a spotrebiteľ podľa ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka) o zmluvu spotrebiteľskú podľa ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Možno bez najmenších pochybností konštatovať, že v danom prípade išlo o tzv. formulárovú zmluvu, ktorá bola uzavieraná vo viacerých prípadoch a spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom ovplyvniť nemohol. Zároveň túto úverovú zmluvu vzhľadom k tomu, že predmetom zmluvy bolo poskytnutie bezúčelového úveru zo strany veriteľa poskytujúceho úvery v rámci svojho podnikania spotrebiteľovi možno podľa ustanovenia § 1 ods. 1 a 2 a § 2 písm. d) ZoSÚ podradiť pod právnu úpravu zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ZoSÚ.

13. Nepochybne je súd povinný (ex offio) skúmať danosť obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy za účelom vyváženia nerovnakého (nerovnocenného) postavenia jej zmluvných strán, keďže pre spotrebiteľské zmluvy je vo všeobecnosti charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom spravidla z pozície „slabšej“ zmluvnej strany, nakoľko práve dodávateľ je tvorcom zmluvných podmienok, ktoré sú vopred určené a ktoré spotrebiteľ spravidla nemá možnosť reálne ovplyvniť. Účelom právnej úpravy upravujúcej právne vzťahy spotrebiteľského charakteru je práve vyrovnávať túto nerovnováhu v právnom postavení dodávateľa a spotrebiteľa. Vychádza sa totiž z predpokladu, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu.

14. Vzhľadom na uvedené sa súd prvej inštancie správne zaoberal otázkou, či predmetná Zmluva o úvere, uzavretá medzi žalovanou a žalobcom obsahovala správne uvedenie všetkých náležitostí podľa cit. ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ.

15. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy o úvere (02.02.2017), Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

16. Podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy o úvere (02.02.2017), spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak b) zmluva o spotrebiteľskom úvere

neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa), a ak d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

17. Účelom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ je to, aby spotrebiteľ pochopil údaj o RPMN a aby mal informáciu o tom, ktoré údaje sa použijú pre jej výpočet. Zo znenia § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ však nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet RPMN, ako uviedol súd prvej inštancie, ktorý založil na jeho absencii bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého spotrebiteľského úveru. Zákonodarca požaduje, aby boli v zmluve uvedené len predpoklady použité na výpočet tejto RPMN. Je však potrebné uviesť, ktoré údaje sú relevantné pre výpočet, a teda pre výšku RPMN, že vychádza sa pri v tomto údají z výšky úveru, počtu splátok, výšky mesačnej splátky, či už s poistením alebo bez poistenia a podobne a tieto predpoklady pre výpočet RPMN musia byť v zmluve uvedené bez ohľadu na to, že jednotlivé tieto údaje sú v zmluve uvedené, ale len preto, že predstavujú inú povinnú náležitosť zmluvy. Napríklad výška úveru je povinná náležitosť uvedená v § 9 ods. 2 písm. g/, výška a počet splátok v § 9 ods. 2 písm. l/ citovaného zákona. Logickým výkladom týchto ustanovení je možné dospieť k záveru, že splnením povinnej náležitosti zmluvy vo forme uvedenia všetkých predpokladov použitých pre výpočet RPMN nie je, ak jednotlivé údaje potrebné pre výpočet RPMN sú v zmluve uvedené ako iná jej povinná náležitosť, inak by zákonodarca nemal dôvod duplicitne uvádzať pri absencii týchto jednotlivých povinných náležitostí, či už ohľadom výšky úveru alebo výšky a počtu mesačnej splátky, ale aj ohľadom uvedenia všetkých predpokladov pre výpočet RPMN sankciu vo forme bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

18. Odvolací súd taktiež prisvedčuje odvolacím námietkam žalobcu vo vzťahu k záveru súdu prvej inštancie o nesprávnom uvedení údajov o RPMN v Zmluve a tým bezúročnosti a bezpoplatkovosti tejto zmluvy o spotrebiteľskom úvere. RPMN v hodnote 21,90 % uvedená Zmluve nebola stanovená v neprospech spotrebiteľa, ak podľa úvahy súdu prvej inštancie mala byť správne 21,78 %. Čiže by nešlo o dôvod bezúročnosti podľa § 11 ods. 1 písmeno d) ZoSÚ.

19. Ďalej odvolací súd konštatuje, že síce súd prvej inštancie dospel k záveru, že úrok dohodnutý v Zmluve o úvere vo výške 17,90 % nebol v súlade s priemernými úrokovými mierami z úverov pre bankové subjekty uvedený na internete v mesiaci február 2017 pre spotrebiteľské úvery pre domácnosti do 5 rokov vo výške 7,47 % p. a., no vôbec nepovedal, z akého právneho posúdenia vychádzal, keď sa zaoberal zamietanou výškou dohodnutého úroku a v tejto súvislosti porovnával zmluvný úrok a príslušné priemerné bankové sadzby úrokov pre spotrebiteľské úvery. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe zo dňa 12.02.2021 poukázala na to, že zmluvne dohodnutý úrok vo výške 17,90 % je neprimerane vysokým úrokom, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi, a preto absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Tvrdeným právnym posúdením veci sa však súd prvej inštancie nezaoberal.

20. Odvolací súd poukazuje na to, že odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Citované ust. § 220 CSP dáva súdom dostatočný návod na to, aké má byť odôvodnenie rozhodnutia. V prípade, ak súd pri odôvodňovaní rozhodnutia nepostupuje uvedeným spôsobom, ktorý záväzne určuje citované ustanovenie, ide o nedostatky odôvodnenia, ktoré zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Vydaním nepreskúmateľného rozhodnutia sa strane odníma možnosť v odvolacom konaní riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy nakoľko je problematické zaujímať stanoviská k nezrozumiteľnému alebo nedostatočne zdôvodnenému rozhodnutiu.

21. Vo vzťahu k záveru súdu prvej inštancie o nemožnosti kumulácie zmluvných úrokov a úrokov z omeškania uplatnených veriteľom po predčasnej splatnosti úveru odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/42/2020 zo dňa 16.6.2020 uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. 5/2021, ktoré rieši predmetnú otázku spôsobom, že po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.

22. Podľa § 232 ods. 3 a 4 CSP: lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradím ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

23. Z ostatne citovaného ustanovenia zákona vyplýva, že ak súd pristupuje k autoritatívnemu rozhodnutiu (rozsudkom) o žalobe na peňažné plnenie (o aký prípad išlo aj v prejednávanej veci), zákonnou lehotou plnenia a zároveň pravidlom je lehota troch dní, počítaná od právoplatnosti rozsudku. Štandardne preto súd ukladá splnenie povinnosti v takejto lehote a na každú výnimku z pravidla musia existovať dôvody, ktoré výnimky je v prípade rozhodovania potrebné riadne odôvodniť, čo platí pre odôvodňovanie rozhodnutia sa či už pre dlhšiu než trojdňovú lehotu, alebo pre povolenie splátok a určovanie ich výšky a podmienok ich zročnosti.

24. Žalobca súdu prvej inštancie v odvolaní vytkol, že povolil žalovanej splácať dlžné sumy v splátkach po 100 eur mesačne, bez toho aby skúmal, či majetkové pomery žalovanej takéto rozhodnutie súdu opodstatňujú, pričom vychádzal len z tvrdenia žalovanej nepodloženého dôkazmi preukazujúcimi zlé finančnú situáciu žalovanej. Odvolací súd uvádza, že z ust. § 232 ods. 3 CSP vyplýva, že lehota na plnenie je 3 dni a plynie od právoplatnosti rozsudku; len v odôvodnených prípadoch môže súd určiť dlhšiu lehotu na plnenie, prípadne povoliť plnenie v splátkach. Takéto rozhodnutie súdu musí však vychádzať z preukázateľne zlej finančnej situácie žalovanej. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie odôvodnenosť predĺženia lehoty na plnenie povolením dlžného plnenia v splátkach neskúmal, pričom skutočne pri rozhodovaní o tom, či povolí žalovanej dlžné sumy splácať v mesačných splátkach a v akej sume budú tieto mesačné splátky určené, vychádzal len z tvrdenia žalovanej, prezentovaného na pojednávaní konanom na súde prvej inštancie dňa 21. 06.2021.

25. Aplikácia príslušných právnych noriem procesného práva musí byť opodstatnená, a teda musí vychádzať z konkrétnych zistených skutočností, čo v prípade predĺženia lehoty na plnenie znamená, že nepriaznivá finančná situácia žalovanej, ktorú súd zaviazal na plnenie v splátkach musí byť preukázaná. Z uvedeného dôvodu považoval odvolací súd odvoláciu námietku žalobcu týkajúcu sa predĺženia lehoty na plnenie žalovanému súdom prvej inštancie za opodstatnenú.

26. Zároveň odvolací súd poukazuje na nezrozumiteľné odôvodnenie rozsudku v bode 38., kde súd prvej inštancie poukazuje na aktuálny príjem žalovaného vo výške 317,30 eura, čo je v rozpore so samotným vyjadrením žalovanej na pojednávaní dňa 21.06.2021, ako aj odôvodnením rozsudku v bode 37. Zároveň v tomto bode odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že dospel k záveru, že v zmysle § 232 ods. 3 CSP povolil žalovanému splácať dlh v splátkach vo výške 25 eur, čo je v rozpore odôvodnením rozsudku v bode 37., ako aj samotným výrokom I. rozsudku o povolení splátok. V tomto smere sa javí odôvodnenie súdu prvej inštancie ako nepreskúmateľné.

27. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok vo výrokoch I. v rozsahu povolenia splátok, II. a III. zrušil v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

28. Úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci na ďalšie konanie v rozsahu zrušeného výroku I., ktorým súd prvej inštancie povolil žalovanej zaplatiť žalobcovi rozhodnutím súdu prvej inštancie priznané dlžné sumy v splátkach bude doplniť dokazovanie na zistenie, či finančná situácia skutočne odôvodňuje, aby jej bola umožnené plniť dlžnú sumy v splátkach po 100 eur mesačne a či tak určené splátky vo vzťahu k rozsudkom súdu prvej inštancie priznanej sume neprimeraným spôsobom nezasiahnu do práv žalobcu.. Opätovne posúdi dôvody pre vyslovenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru vo vyššie uvedených intenciách, ako aj to či konanie žalobcu ako veriteľa vo vzťahu posúdeniu schopnosti žalovanej ako dlžníka rade splácať poskytnutý úver, je možno vyhodnotiť ako konanie s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C - 679/18, podľa ktorého Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23. A napokon opätovne posúdi dôvodnosť žaloby vo vzťahu k uplatnenému nároku na úroky s ohľadom na ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Po opätovnom posúdení veci súd prvej inštancie rozhodne a svoje rozhodnutie odôvodní tak, aby zodpovedalo požiadavkám stanoveným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Zároveň rozhodne aj o všetkých trovách konania (§ 396 ods. 3 CSP).

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).